

laa et dystert Halvmørke. Men han vidste omtrent, hvor Jytte og hendes Mor skulde sidde, og han fandt dem ogsaa hurtigt i sin Kikkert. De sad omtrent midtvejs paa en af de forreste Rækker i Parkettet, Jytte i en ny Dragt af delikat grønlig-graa Farve. Han saae, at hendes Ansigt havde et alvorligt, tankefuldt Udtryk, som han ikke kendte. I det hele gjorde hun et lidt fremmedartet Indtryk paa ham, som hun sad der med Hænderne i Skødet uden at ane, at hun blev beluret. Men hvor var hun dejlig! Hun hørte til de meget faa Kvinder, der taalte at blive iagttaget gennem et Nøglehul. Smukkest var hun i siddende Stilling, fordi hun var en halv Tomme for lille. De kloge Øjne og de blødt formede, tunge Bryster gav hendes Skikkelse denne Jomfrumoderlige Bedaarelse, der mindede om en af Murillos uskyldige men meget vidende Madonnaer. — — Nu lænede hun sig tilbage mod Stoleryggen, og med Henrykkelse saae han, at hendes Blik ligesom i Uro søgte hen mod den Hjørneplads paa første Række, der stod tom. Han havde udtrykkelig fortalt hende, at han skulde sidde der. Og nu gled Øjnene i, Barmen løftede sig. Galdt hendes Tanker ham? Eller var det Musikkens Elverdrømme, der fangede dem ind? ... Han syntes, han vilde give sit Liv for at vide det!

Da Symfonien var tilende, blev Lyset skruet op. Der skulde bagefter optræde et Par Sangere. For ikke at blive opdaget skyndte han sig ud af Logen.

Det havde været hans Hensigt nu at vise sig paa sin Plads i Parkettet, men i Stedet for gik han ud i den lange Promenade foran Restaurationen; og skønt han